

Bu Memleket Yeşil

– Şükran Aydoğan · 02 Haziran 2013

Bir gül düştü dalından
Sogundu umutsuzdu
Ağlıyordu yeşile mutsuzdu
Yer gök inledi birden
Yillardır uyuyan can uyandı
Kan damarına isyan etti
Ben gafil değilim
Ben sefil değilim
Ben hürüm özgürüm dedi
Sokaklar caddeler dile geldi
Mahşeri bir kalabalık
Sükûn tarlasına sabır ekenlerin
Hasat zamanıydı sanki

Karaçalılar sarmış köklerini
Bir çam dalına asılmış ölüm fermanı
Yeşile hain yeşile düşman zalimler
Taş ormanların içinde filizlenen
Tekbir fıdana bile tahammülü yok
Kesen parçalayan o hain eller

Yazık ulu çınarlar ıhlamurlar ağlıyor
Boynunu bükmüş bir meşe ağacı
Yaprakları solmuş gövdesi acıyor
Ya kayınlar neden böyle sızlanıyor?

Susma ey yüreğim itiraz et
Sel ol ak yık bendini ve coş ruhum
Sahip çık nefesine sen hükmet
Serçeler mahzun güvercinler mazlum
Kırlangıçlar terk mi edecek vatani?
Oysa mevsim bahardı
İnsanlar yakmadan yıkmadan evvel ormanları

Şimdi tam vaktidir kurumadan güller

Vur emri vermeden zehirli diller
Yer yeşil kır yeşil hürriyet yeşil
Bir gül daha düşmeden dalından
Köklerini korumalı karaçalıları atmalı
Bir ağaç bin afete kaledir
Bu memleket yeşil yemyeşil kalmalı.

Ş.AYDOĞAN / GÜLCENAZ